

‘Thời... đại dịch!’

Mar 15, 2020

Hình ảnh học sinh trường Sint-Paulus Campus College Waregem (Bỉ) đồng hóa nạn virus Corona với người Trung Hoa. (Instagram)

Huy Phương

Tổ Chức Y Tế Thế Giới chính thức tuyên bố sự bùng phát của dịch viêm đường hô hấp cấp (COVID-19) do chủng mới của virus Corona (SARS-CoV-2) gây ra là đại dịch toàn cầu. Tổng Thống Trump cũng ban bố tình trạng khẩn cấp quốc gia vì COVID-19. Phải chăng chúng ta đang ở trong tình trạng “thậm cấp, chí nguy!”

“Thời Đại Dịch,” làm cho chúng tôi nhớ lại câu mắng “Đồ Mắc Dịch” mà người Việt vẫn thường dùng. Câu mắng này thật ra, không phải để nguyền rủa ai, chính thức từ xưa câu nói này không hề mang tính độc ác, trái lại là một câu mắng yêu

trong nhân gian. Có khi là mẹ mắng con, có khi là bạn bè nói với nhau: “Đồ Mắc Dịch, làm người ta giật cả mình!” Nó cũng như câu mắng “Đồ Yêu! Đồ Quý” vậy mà! “Nhất quý, nhì ma... thứ ba học trò!” cũng là một câu mắng yêu!

Đây không phải là chuyện đùa, chuyện mắc dịch đã làm cho loài người sợ khiếp đảm! Từ năm 1848 cho đến nay, dịch bệnh đã cướp đi sinh mạng của hàng trăm triệu người trên thế giới; đại dịch sởi, dịch tả, cúm Tây Ban Nha, cúm Châu Á, HIV/AIDS... Và bây giờ đến cúm Vũ Hán đang tiến triển chưa có dấu hiệu dừng lại!

Thời “mắc... dịch” này, dân Việt mới thấy mình bị kỳ thị hơn lúc nào hết. Ra phố Tây thiên hạ tưởng mình là Tàu, chưa nghe họ hay xì mũi đã ngoe nguẩy tránh xa ba bước. Thấy chuyện một anh Mỹ Châu Phi xịt thuốc sát trùng vào một người Châu Á gặp trên xe bus, rồi chuyện hai cô học sinh gốc Việt ở thành phố Westminster đang mặc áo dài trình diễn văn hóa Việt Nam và bị la hét “Coronavirus” mà ngán ngấm chuyện đời. Chỉ hơi giống nhau ở chỗ da vàng, mũi tẹt, mắt hí mà đã vậy, huống chi là “Tàu... rặt”!

Thời “mắc... dịch” này, ai mà vào chơi phố Tàu, đi massage chân, massage tay trong tiệm massage Tàu, ngại đi ăn cơm Tàu. Biết ở đây có ai mới... “về quê ăn Tết, vừa trở lại không?”

Chưa bao giờ hình ảnh của nước Trung Quốc bị bôi bác như hôm nay. Ngày 11 Tháng Ba, Facebook và Instagram chính thức của trường Sint-Paulus Campus College Waregem (Bỉ) đăng hình ảnh 19 học sinh mặc y phục người Hoa, (bông đưng nón lá Việt Nam bị oan lây), đang giờ tám biển ghi “Corona time” (Thời của corona). Trong ảnh, có hai học sinh hóa trang thành gấu trúc. Một nữ sinh ở hàng giữa thậm chí dùng tay kéo hai khóe mắt, cử chỉ được cho là ché giễu, xúc phạm người gốc Châu Á mắt hí.

Tin mới nhất cho biết, trên thị trường, loại áo T-Shirt có in dòng chữ “I AM NOT CHINA” đang được tung ra, và chắc chắn sẽ bán rất chạy! Người Việt mình, mỗi người cũng nên mua một cái chăng?

Hiện tượng kỳ thị, xa lánh người Đông Á vì “virus corona” đã xảy ra ở Anh, Đức, ở Pháp, ... Một số người Pháp gốc Châu Á cũng nói họ bị kỳ thị trên tàu xe, và một tờ báo Pháp đã bị phản đối vì tựa đề “Dịch bệnh da vàng,” “Cảnh báo vàng,” ám chỉ màu da vàng của chúng ta.

Không những bị kỳ thị chủng tộc, mà bây giờ, những người cao niên lại bị kỳ thị tuổi tác nữa. Theo USA Today, Hiệp Hội Du Thuyền hàng đầu thế giới hôm 10 Tháng Ba, đã nộp đơn lên chính phủ Mỹ, đề nghị cấm bắt kỳ người nào trên 70 tuổi trừ khi họ trình giấy bác sĩ xác nhận họ đủ sức khỏe đi tàu.

Trong lúc con người hoạn nạn, đáng lẽ người ta xích lại gần nhau hơn thì bây giờ lại phải đứng cách nhau ba thước (theo khuyến cáo của cơ quan chống dịch.) Đại dịch Corona không chỉ gây ra cái chết thể xác, điều đáng sợ hơn là đại dịch ấy còn gây ra những cái chết trong tâm hồn: đó là sự ích kỷ, mất bình an, mất niềm tin vào nhau và phía Thiên Chúa Giáo nói thêm, mất niềm tin vào Thiên Chúa!

Ông Nguyễn Trãi đã “gia huấn:” “thấy người hoạn nạn thì thương,” nhưng từ ngày có đại dịch đến nay, con người kỳ thị, ghét bỏ, xa lánh, kể cả ghê sợ nhau. Trong lịch sử, nước Trung Hoa đã gây ân oán với nhân loại khá nhiều, nên đây là lúc Trung Quốc bị nguyên rủa không tiếc lời, nhất là vì thái độ vô văn hóa, thiếu giáo dục của dân Trung Quốc, lớp người có tiền mà không có học, như trường hợp bất mãn vì chờ xuống máy bay quá lâu, một khách người Hoa đã ho vào mặt tiếp viên hàng không.

Sau tai họa 9-11 của nước Mỹ, người ta xích lại gần nhau, thương yêu nhau hơn, vì thấy cái chết quá gần và cuộc đời này vô thường, chẳng có chi. Chưa yêu thì yêu vội đi, vì cuộc đời quá ngắn! Yêu rồi thì cưới nhau đi cuộc sống chẳng còn bao nhiêu! Cưới rồi thì sinh con đi, ta chết rồi, đời này tẻ lạnh có còn ai!

Nhưng sao với “Corona Vũ Hán,” người ta lại có quan niệm khác hẳn. Những cuộc đi chơi xa bị đình chỉ, những cuộc gặp gỡ đông người bị hủy bỏ, và trong hôn nhân, thế giới trở lại cái thời “ba khoan” của Việt Cộng ngày trước “chưa yêu thì khoan yêu; lỡ yêu thì khoan cưới; lỡ cưới thì khoan đẻ.”

Khoan yêu là phải, yêu thời Corona thì phải tránh chuyện hôn hít, cầm tay cầm chân, điều tra xem cô nàng đã đi đâu, gặp ai, thì hết tình hết nghĩa. Khoan cưới, thì rõ ràng là hiện nay, nhiều đám cưới được hoãn lại, không phải vì lý do bận bịu mà vì lý do sợ tiệc cưới mời không ai đi! (thì coi như lỗ!) Khoan đẻ! Corona rất dễ xâm nhập vào cơ thể người già và con trẻ!

Có “ba khoan” thì có “ba sẵn sàng.” Một là sẵn sàng... bị đo thân nhiệt, kiểm tra triệu chứng, nghi bị Corona! Hai là sẵn sàng khăn gói vào chỗ cách ly 15 ngày. Ba là sẵn sàng... tới số, theo quan niệm an nhiên, tự tại là “Trời kêu ai nấy dạ!” “Chạy Trời không khỏi số!”

Quan niệm được như vậy thì cứ vui mà sống, cũng không cần đi vét gạo, mì gói, nước sát trùng và giấy vệ sinh làm gì. Có điều tôi vẫn thắc mắc là vào thời đại dịch này, gom gạo, mì gói thì còn hiểu được, vì sao người ta lại phải đi thu gom giấy vệ sinh. Tôi nghĩ ở Hoa Kỳ, dù có biến cố gì đi nữa, thì hệ thống cung cấp điện, nước cho mọi nhà vẫn đầy đủ.

Xin nhớ lại, vào cái thời mới “giải phóng,” dân miền Bắc mới vào Nam, ăn xong không cần giấy lau, không cần nước, chỉ cần dùng đôi đũa để dọc, quẹt một cái, từ mép miệng này sang mép miệng bên kia là xong. Sống giản dị như thế, may ra mới cần, kiệm, liêm, chính như lời dạy của “Bác” được!

Nói đến thời “mắc... dịch” lại nhớ đến “dịch... thơ” thời cách mạng! Nhưng nói đến thơ “cách mạng” thì cũng đừng quên thơ thời “mắc... dịch.”

Đó là câu thơ tôi cho là hay nhất vào thời đại dịch này: “Dịch heo, nổi tiếp dịch gà/Bao giờ dịch Đảng, cho bà con vui!”

Đúng là một câu thơ... rủa hay nhất thế kỷ! Ở Việt Nam đã xảy ra dịch gia cầm rồi, Trung Quốc có dịch heo, chúng ta chỉ còn chờ trận dịch tiếp theo!
Mở đầu bài, đã nói đến chuyện... dịch, kết luận bài này, chúng tôi cũng không quên... dịch. Rõ ràng, là tác giả bài này chưa đi... lạc đề!